

κτῆς τὸ μῆκος, ἐκτύπησεν εἰς τὴν ἡμηνεωγμένην θύραν, καὶ ἐστάθη μόνον εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς παρόδου τοῖχον. Ὁ μοναχὸς ὤρμησε κατόπιν του, ὡς θέλων νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησεν ἐπὶ κεῖνα τῆς φλιάς τῆς εἰρκτῆς του, καὶ περιωρίσθη μόνον ῥίψας βλέμμα ταχύ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς θύρας αὐτῆς.

— Ἀριθμὸς δεκατρία ! ἐψιθύρισε.

Τότε ἐπέστρεψεν ἡσυχῶς εἰς τὴν εἰρκτὴν του, καὶ διὰ τῆς ἀκίδος τοῦ ἐγχειριδίου του ἐχάραξε τὰς δύο ταύτας λέξεις, *ἀριθμὸς δεκατρία*, ὀπίσω τῆς πλατείας σφενδόνης τοῦ δακτυλιδίου του.

— Νὰ μεῖ καρτομῆσουν, ἀνέκραγεν ὁ Μακαρόνης, — ἐπειδὴ εὐγενὴς ὡς ἐγὼ δὲν κρεμᾶται, — ἂν ποτὲ μοὶ ἐπανελθῇ ὄρεξις νὰ σὰς χαδεύσω, ἅγιε πάτερ. Μὰ τοῦ διαβόλου τὰ κέρατα! *Bâtrre-saigré!* (1) ὡς ἔλεγεν ὁ φίλτατος δούξ ὁ Βωφόρτος εἰς μνήμην τοῦ προγόνου του Βεαρνέως, ἔχετε κινήματα ὅπως οὐν ἀπότομα, ἐν ᾧ εἰσθε ὑπρέτης τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης! ... Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπόν σας ... ἰδέα μου ἦτον μόνον ... Ἀλλὰ τί με μέλλει τῷ ὄντι, ἀφ' οὗ μετὰ μίαν ὥραν ...

Ὁ Μακαρόνης διέκοψε τὸν λόγον του καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ. Εἶχεν εὖρει ἐκδίκησιν τῆς εὐαρεσκείας του.

— Εἶχα λησμονήσει νὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὴν Ἱμετέραν Πανοσιότητα εἰδῆσιν ἥτις τὴν ἐνδιαφέρει, ἐπανελάβε διευθετῶν τὰ τρίχαπτά του, διότι ὁ ἀπότομος ἐναγκαλισμὸς τοῦ μοναχοῦ εἶχε συνταράξει τὴν συμμετρίαν των. — Ἡ λήθη αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἐκ μέρους μου ἑλλειψις. Μετὰ μίαν ὥραν, ... ἴσως καὶ πρὶν ... θέλετε ἀπολαύσει τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, σεβαστέ πάτερ.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἀπεκρίθη.

— Οὕτω λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Παταυός, ἀρχήσατε τὰς τελευταίας σας ψαλμωδίας, πάτερ ἅγιε, καὶ ἂν ἀπαντήσητε ἐκεῖ ἐπάνω τινὰ ἐκ τῶν ἐνδόξων μου ἀνιόντων, προσφέρατέ τῷ, παρακαλῶ, τοὺς προσκυνισμοὺς καὶ τὰ σεβάσματά μου.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε, καὶ ἐστρεψε τὸ κλειδίον εἰς τὸ βαρὺ κλειθρον.

— Περίμεινε, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἀδύνατον, πανοσιώτατε! βιάζομαι.

— Περίμεινε, λέγω! ἐπανελάβε ὁ μοναχός, πάλιν εἰς τὴν χειρὰ του τὸ βαρὺ θαλάντιον ὃ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ ἥχος τοῦ χρυσοῦ ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ Ἀσκανίου τὸ σὺνηθες ἀποτέλεσμα. Ὁ ὀφθαλμός του ἀνέλαμψε, μειδίαμα ἀνέθαλεν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἐλκόμενος ὑπὸ θελητήρου ἀκαταμαχίτου, εἰσῆλθεν αὖθις διὰ τῆς φλιάς τῆς εἰρκτῆς.

— Μὴ βραδύνητε, ἅγιε πάτερ, εἶπεν. — Ὁ ἔρως μὲ προσκλεῖ· περιμένομαι ἀλλαχοῦ. Ἡ σεβασμιότης σας δὲν ἠξέυρει, ἐπρόσθεσε μὲ περιπαθῆ τόνον φωνῆς, τί εἶναι ὁ ἔρως!

— Ἠξέυρω, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ὅτι ὁ Κύριος Ἀσκάσιος δὲν ἀποστρέφεται θαλάντιον πλῆρες.

— Ὅχι, σεβασίως! Δὲν εἶμαι τόσον διεφθαρμένος ...

— Ἀπεφάσισα νὰ σὲ καταστήσω κληρονόμον μου, ἐπανελάβε ὁ μοναχός.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῆς Ἱμετέρας Πανοσιότητος.

— Εἶσαι ἄξιος στρατιώτης, Μακαρόνη ...

Ὁ Μακαρόνης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χαιρετῶν.

— Ἔχεις καρδίαν εὐαίσθητον καὶ εὐθεῖαν ...

Ὁ Μακαρόνης ἐχαίρετσε πάλιν.

— Καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς κατὰ γράμμα τὴν τελευταίαν παραγγελίαν ἀνθρώπου μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ.

Ὁ Μακαρόνης εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀνέλαβε θέσιν θεατρικῶς ἐπίσημον.

— Ἡ τελευταία θέλησις ἀποθνήσκοντος, εἶπεν, εἶναι ἱερά. — Καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπολέσω τὴν μίαν μου χεῖρα, θὰ τὴν ἐκτελέσω!

— Τίποτε δὲν θ' ἀπολέσῃς, καὶ θὰ κερδίσῃς ἑκατὸν γινέας τοῦ Βασιλέως Καρόλου, περιεχομένας εἰς τὸ θαλάντιον τοῦτο ... Ἀκουσέ με ... ἔχω εἰς τὴν Λισαβώνα ἓνα φίλον ... ἓνα συγγενῆ. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν τὸν εἶδα, καὶ θέλω νὰ τῷ ἀφήσω ἐν ἐνθύμῳ.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Βαλθάσαρ.

— Δὲν μένει ἀμφιβολία! ὁ μοναχὸς οὗτος εἶναι καταγωγῆς πενιχρᾶς, ἐσκέφθη ὁ Μακαρόνης. Μεγαλοφώνως δὲ εἶπε. — Τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν Βαλθάσαρ· τὸν εἶχον ὑπρέτην μου.

— Εἶναι ὑψηλός;

— Ὑπερύψηλος! ... ὡς νὰ τὸν βλέπω ... θέλετε νὰ τῷ δώσω δύο γινέας;

— Οὔτε τόσον, καὶ περισσότερον. Νὰ τὸ δώσῃς αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, μόλις ἀξίζον ἐν δίστηλον.

Ὁ Παταυός ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον καὶ τὸ ἐξύγισε.

— Ἀληθὲς εἶναι, εἶπεν. Δὲν τὸ ἀξίζει οὔτε αὐτό ... Θὰ τῷ τὸ δώσω ὅταν τὸν ἰδῶ.

— Ὅχι, κύριε Μακαρόνη, ἀπεκρίθη ταχέως ὁ Μοναχός. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν πρέπει τόσην ὥραν νὰ μείνῃ εἰς ξένας χεῖρας. Πρέπει ἀμέσως νὰ τῷ τὸ φέρῃς.

— Εἶναι λοιπόν πολλοῦ λόγου ἄξιον αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον; ἐρώτησεν ὑπόπτως ὁ Μακαρόνης.

— Ὁ ἀποθάνω εὐχαριστημένος ἂν μάθω ὅτι τὸ ἔλαβεν.

— Ἀρκεῖ τοῦτο, πανοσιώτατε! εἶπε θεατρικῶς ἀπαγγέλλον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανὸν ὑψῶν ὁ Παταυός. — Ἡ θέλησις ἀποθνήσκοντος εἶναι ἱερά!

Καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἔλαβε τὸ θαλάντιον.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, ἢ μάλλον ... χαίρετε! εἶπε κλείων τῆς εἰρκτῆς τὴν θύραν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

— *Τὸ Κινεζικὸν πλοῖον.* (Ἰνδικὴ πηράδασις). Ὁ δόλος πολλάκις νικᾷ τὴν δύναμιν. Μεταξὺ τῶν πρώτων Καριαρχῶν καὶ Ἰνδῶν καὶ Σινδῶν (Sindes) ἰσχυρώτερος ἦτον ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουράν. Ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐπροσκύνουν αὐτὸν, ἐκτὸς τοῦ τῆς Κίνας. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, δυσσεβεστοῦσα πολὺ τὸν Μονάρχην, ἠνάγκασεν αὐτὸν

(1) *Ventre-saint-gris!*

νά συλλέξη ἀπειράριθμον στρατὸν, διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς κατὰκτησιν τούτου τοῦ τόπου. Πανταχοῦ εἰσῆλθε νικητῆς, ἐθανάτωσε πολλοὺς σουλτάνους ἰδιοχειρῶς, ἐνυμφεύθη τὰς θυγατέρας των, πλησιάζων τοιούτο-τρόπως μεγάλους ἐήμασι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς φιλοδοξίας του.

Ὅταν ἠκούσθῃ εἰς Κίναν ὅτι ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουρὰν ἐξεστράτευσε κατ' αὐτῆς καὶ προσέβαλεν ἤδη τὸν τόπον τοῦ Ταμσάκ, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ταραχὴν, καὶ λέγει πρὸς τοὺς συνηθροισμένους Μανδαρίνους καὶ ἀξιωματικούς του. « Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουρὰν ἀπειλεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς Αὐτοκρατορίας μου. Τί μὲ συμβουλευέτε, διὰ νὰ παρεμβάλω προσκόμματα εἰς τὰς προόδους του; » Τότε εἷς σοφὸς Μανδαρίνος προσέειπε ἔμπροσθέν του. « Κύριε τοῦ παντός, λέγει, ὁ δοῦλός σου γνωρίζει τὸ μέσον. — Ἐκτέλεσον λοιπὸν, ἀποκρίνεται ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. » Καὶ ὁ Μανδαρίνος διέταξε νὰ ἐφοπλισῶσι πλοῖον, νὰ φορτώσωσιν εἰς αὐτὸ ποσότητες βελονῶν λεπτῶν, ἀλλ' ἐσκωριασμένων, καὶ νὰ φυτεύσωσι πυκνόφυλλα δένδρα Καχαμάκης καὶ Βιράδας. Ἐλαβε δὲ μετὰ ταῦτα ἐντός τοῦ πλοίου γέροντας ἀνευ ὁδόντων καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ταμσάκ, ὅπου προσωρμίσθη μετ' ὀλίγον χρόνον. Ὅταν δ' ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουρὰν ἔμαθεν, ὅτι πλοῖον ἔφθασεν ἀπὸ Κίνας, ἐπεμψεν ἀγγελιαφόρους, διὰ νὰ μάθωσιν ἀπὸ τὸ πλήρωμα πόσον ἀπείχεν ὁ τόπος των. Οἱ δ' ἀγγελιαφόροι ἀπῆλθον καὶ ἠρώτησαν τοὺς Κινέζους, οἵτινες ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτοὺς. « Ὅταν ἀνεπιτάσαμεν τὰ ἱστία, εἰμεθα ἔτι νεοί, καὶ δυσφοροῦντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, διότι ἐστερουόμεθα τὴν πρασινάδα τῶν δασῶν μας, ἐφυτεύσαμεν τὸν σπὸρον αὐτῶν τῶν δένδρων. Σήμερον εἰμεθα γέροντες καὶ παρηκμακότες, ἀπωλέσαμεν τοὺς ὀδόντας μας, καὶ αὐτοὶ οἱ σπόροι ἐγίναν δένδρα, καρποφορήσαντα πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τούτους τοὺς τόπους. » Ἐπειτα ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς τινὰς τῶν ἐσκωριασμένων βελονῶν. « Βλέπετε, ἐξηκολούθησαν, αὐτὰς τὰς σιδηρὰς ῥάβδους, αἵτινες ἦσαν, ὅταν ἀπεπλευσάμεν ἀπὸ Κίναν, χονδραὶ ὡς βραχίονες, καὶ ἤδη ἡ σκωρία τὰς ἐφθειρε σχεδὸν ὀλοκλήρως. Δὲν γνωρίζομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, τὰ ὅποια παρήλθον ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλοίας μας, ἀλλὰ δύνασθε νὰ ὑπολογίσητε αὐτὸν κατὰ τὰς περιστάσεις τὰς ὅποιας σὰς ἐξεθέμεθα. » Οἱ ἀγγελιαφόροι ἀνέφερον εἰς τὸν ἡγεμόνα Σουρὰν ὅ, τι ἤκουσαν. Ἐὰν ἡ διήγησις τῶν Κινέζων αὐτῶν εἶναι ἀληθής, λέγει ὁ κατακτητῆς, ὁ τόπος των πρέπει νὰ ἀπέχῃ διάστημα ἀπέραντον. Πότε θέλωμεν δυνήθῃ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ; Τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ ὑποσποδωθῶμεν. Καὶ τεθείς ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατοῦ του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.

— Ὁ ἀπατηθεὶς διάβολος. Οἱ Ἀραβες εἶχον καλλιεργήσει τοὺς ἀγρούς των. Ὁ διάβολος φθάνει καὶ πούς, λέγει. Τὸ ἡμῖς τοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς ἐμέ. Θέλω ἐπίσης νὰ λάβω μέρος τοῦ εἰσοδήματός σας. Ἀλλ' οἱ Ἀραβες εἶναι πονηροί. Λάβετε λοιπὸν ἀν θέλῃς, τοῦ λέγουσι, τὸ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένον μέρος. Ὅχι, φωνάζει ὁ διάβολος, θὰ λάβω τὸ μέρος τὸ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. Οἱ Ἀραβες τότε σπεύρουσι ῥαφανίδας, καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς συλλογῆς, αὐ-

τοὶ μὲν ἔλαβον τὰς ῥίζας, ὁ δὲ διάβολος δὲν εἶχε νὰ λάβῃ εἰμὴ τὰ φύλλα. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὁ διάβολος παρωργισμένος ἐφώνησε. Θὰ λάβω τώρα τὸ μέρος τοῦ προϊόντος τὸ ὑπὸ τὴν γῆν. Οἱ Ἀραβες ἔσπειρον τότε κριθὴν καὶ σῖτον, καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς συλλογῆς, ἔλαβον τοὺς στάχεις, ὁ δὲ διάβολος δὲν εἶχε νὰ λάβῃ, εἰμὴ τὰς ῥίζας.

— Ἡ τράπεζα τοῦ Σολομῶντος. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κατακτήσεως τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ὁ Θαρὲκ, εἰς τῶν πρώτων Μουσουλμάνων, ἐκυρίευσεν μικρὰν πόλιν κατεστραμμένην σήμερον, καὶ ἥς ἡ θέσις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀρίσθῃ. Ἐδῶκε δ' εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸ ὄνομα τῆς Μεδίνης — Ἀλμείδας, δηλαδὴ πόλεως τῆς Τραπεζῆς, διότι εὑρεν ἐκεῖ τράπεζαν ἐξαισιῶς πολύτιμον, καὶ περὶ τῆς ὁποίας πολὺς ἐγένετο λόγος εἰς τὰ χρονικά. Κατὰ παλαιὰν Ἰσπανικὴν παράδοσιν, ἡ τράπεζα αὕτη ἦτον ἡ τοῦ Σολομῶντος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰβραῖοι μετεκόμισαν ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτης τῆς πόλεως. Κατὰ τὸν Μουρφὺ ἦτο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἰάσπεως πρασίνου, καὶ εἶχε τόσους πόδας, ὅσας ἡμέρας ἔχει τὸ ἔτος. Ἐκαστος δὲ τῶν Γόθων βασιλέων ἐφιλοτιμεῖτο νὰ τὴν πλουτίσῃ μὲ πολυτίμους πέτρους καὶ ὀφθαλμοὺς ἐθαμβοῦτο ἀπὸ τὴν λάμπειν της. Ὁ Ἀραβὶ στρατηγὸς Μουσᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ Θαρὲκ ἦτο ἀντιστράτηγος, ἐζήτησε τὴν τράπεζαν ταύτην, περίφημον καὶ διὰ τὰς προσρητημένας εἰς αὐτὴν θρησκευτικὰς ἰδέας καὶ διὰ τὴν ὑπερμεγέθη ἀξίαν της. Ὅταν ἐπομένως ἐκ τῶν ἀναφυσῶν διχονοιῶν μετὰ τοῦ Μουσᾶ καὶ Θαρὲκ, ὁ Καλίφης τοῦ Βαγδατίου ἐκάλεσεν αὐτοὺς πλησίον του, ὁ πρῶτος προσέφερεν εἰς τὸν Καλίφην μετὰ ἄλλων δώρων καὶ τὴν τράπεζαν ταύτην, καυχηθεὶς, ὅτι τὴν κατέκτησεν. Ἀλλ' ὁ Θαρὲκ ἐξηλέγετο εὐκόλως τὸν ἐχθρὸν του ὡς ψευδόμενον, διότι ἔστυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον του ἓνα τῶν ποδῶν αὐτῆς ὃν εἶχεν ἀποσπάσει πρὶν ἢ τὴν ἐγχειρίσῃ, ἀντικαταστήσας αὐτὸν διὰ χρυσοῦ ποδός.

— Ἡ Ἑκλειψίς, ἵπποςδρομικός. Ἡ Ἑκλειψίς εἶναι εἷς ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων ἵππων, ὃν μνημονεύει ἡ ἱστορία τῶν ἵππων ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ πάππος αὐτοῦ τοῦ ἵππου ἦτον ἵππος ἀραβικὸς, ὀνομαζόμενος Δαρλεῦ, ἐπίσης περιφημώτατος, καὶ ὅστις ποτὲ δὲν ἐνίκηθη εἰμὴ ἀπὸ τὸν ἐγγονόν του. Ἡ Ἑκλειψίς ἐγεννήθη τὸ 1761. Κατὰ τὸ 1769 ἔτρεξεν πρώτην φορὰν καὶ ἐνίκησεν ὅλους τοὺς διαγωνισθέντας ἵππους. Κατὰ δεκαοκτὼ μῆνας δὲν ἔπαυσε τρέχων καὶ θριαμβεύων, καὶ τοσαύτην ἀπέκτησεν ὑπόληψιν, ὥστε δὲν ὑπῆρχον πλέον ἀνταγωνισταὶ δι' αὐτόν. Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ κομητᾶτος Νευμαρκέτ κατα τὸ 1776 θιέπειρε μόνος αὐτός, οὐδὲνὸς τολμῶντος νὰ στοιχηματίσῃ ἐναντίον του, καὶ ἐνίκησε συμπληρώσας τὸν δρόμον τοῦ σταδίου.

Ἐπωλήθη τότε διὰ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς ἑταιρίαν, ἥτις τὸν μετεχειρίσθη πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῆς γενεᾶς του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων του, τῶν καταβάντων εἰς τὸ ἵπποδρόμιον ἀνέβη εἰς 334. Ἰπελόγησαν δὲ, ὅτι οἱ ἵπποι οὗτοι ἐπρομήθευσαν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας των, εἴτε διὰ βραδείων, ἢ διὰ στοιχημάτων ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἑκατομύρια φράγκων. Ἡ Ἑκλειψίς ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1789 κατὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ἐτερος ἵππος τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, θαυμαστός ἐπίσης ἐν Ἀγγλίᾳ, ὀνομαζόμενος ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, παρήγαγε 87 ἵππους, οἵτινες ὠφέλησαν τοὺς ιδιοκτῆτας των ὑπὲρ τὰ πέντε ἑκατομύρια φράγκων.

— *Παραβολὴ Ἀσιατικὴ.* Ἀνθρωπὸς τις ἀπῆρχετο εἰς Συρίαν, σύρων τὴν κάμηλόν του ἀπὸ τὸν ῥυτῆρα. Αἰφνης τὸ ζῶον κατελήφθη ὑπὸ μανίας, ὀρθοῦται μὲ ὀρμὴν, ἀφρίζει καὶ πηδᾷ τόσον τρομερὰ, ὥστε ὁ κύριός του ἐγκαταλείπει αὐτὸ μὲ ἀγωνίαν καὶ φεύγει. Θεωρεῖ δὲ ὀλίγον μακρὰν τοῦ δρόμου θαθὺ φρέαρ, καὶ ἐπειδὴ ἤκουε πάντοτε τοὺς μανιώδεις χρεμετισμοὺς τῆς καμήλου, προσφεύγει ἐκεῖ καὶ πίπτει εἰς τὸ φρέαρ· ἀλλὰ μικρὸν δένδρον τὸν κρατεῖ, συλλαμβάνει αὐτὸ μὲ τὰς δύο του χεῖρας καὶ στρέφει πανταχόσε τὸ βλέμμα μὲ ἀνησυχίαν· ὑπεράνω αὐτοῦ φθάνει ἡ τρομερὰ κάμηλος, καὶ στηρίζει ἀπειλητικῶς τὸ βλέμμα τῆς ἐπ' αὐτόν. Εἰς τὸ θάθος τοῦ ὕδατος ὑπάρχει δράκων, ὅστις ἀνοίγων τὸν φρικώδη του λάρυγγα, φαίνεται ὅτι περιμένει νὰ τὸν καταβροχθίσῃ. Πλησίον του δὲ παρατηρεῖ δύο ποντίκια, λευκὸν καὶ μέλαν, τρώγοντα τὴν ρίζαν τοῦ μικροῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὸν ὡς στήριγμα. Ὁ δυστυχὴς παγώνει ἀπὸ τὸν φόβον, μὴ βλέπων δι' ἑαυτὸν οὐδὲν καταφύγιον, οὐδὲν μέσον σωτηρίας. Ἐν τούτοις ἐπὶ κλαδίσκου τοῦ μικροῦ δένδρου ἀνακαλύπτει τινὰς καρπούς, καὶ ἐν τῷ ἅμα παύει βλέπων τὴν μανίαν τῆς καμήλου, τὸν λάρυγγα τοῦ δράκοντος καὶ τὴν τρομερὰν τῶν ποντικίων δραστηριότητα. Ἐκτείνει δὲ τὴν χεῖρά του πρὸς τοὺς καρπούς, συλλέγει αὐτοὺς, καὶ καταγευόμενος λησμονεῖ τοὺς φόβους καὶ τὸν κίνδυνον.

Ἐρωτᾷς ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄφρων ὁ λησμονῶν τόσον ταχέως τὸν θανατηφόρον κίνδυνον. Μάθε λοιπὸν, φίλε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶσαι σὺ ὁ δράκων τοῦ φρέατος· εἶναι ὁ διηνεκῶς χαίνων θάνατος. Ἡ κάμηλος εἶναι ἡ ἀγωνία τῆς ζωῆς. Σὺ ἐκρεμάσθης εἰς τὸ δενδρύλλιον τοῦ κόσμου μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς. Τὰ δύο ποντίκια τὰ τρώγοντα τὴν ρίζαν τοῦ δενδρύλλου εἶναι ἡ νύξ καὶ ἡμέρα, καὶ ὁμοῦς οὕτως ἔχοντα ὁ καρπὸς τῆς ἡδονῆς σὲ ἐλκύει. Λημονεῖς τὰς ἀγωνίας τῆς ζωῆς, τὰς ἀπειλάς τοῦ θανάτου, τὸν ταχὺν ῥοῦν τῶν νυκτῶν καὶ τῶν ἡμερῶν, καὶ ζητεῖς τὸ φυτὸν τῆς ἡδονῆς μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου.

— *Καρύκη (λουκάνικον) γιγαργαία.* Εἰς Κενισθέργην τῆς Πρωσίας, οἱ κρεοπῶλαι συνειθίζουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς ἀρτοποιοὺς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους ἐν ὑπερμέγεθες λουκάνικον, τὸ ὁποῖον περιάγουσιν εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὡς τὸν παχὺν ἐὼν τῆς Γαλλίας.

Τὸ λουκάνικον τοῦ 1553 εἶχεν ἑκατὸν ἑνενήκοντα ὀκτὼ πῆχεις μῆκος καὶ ἔφερετο ὑπὸ 48 ἀνθρώπων. Ἐκείνο δὲ τὸ τοῦ 1583 φερόμενον ὑπὸ 91 ἀνθρώπων εἶχε μῆκος πεντακοσίαν ἑνενήκοντα ἑξ πηχῶν καὶ ἐζύγιζε 434 λίτρας.

Ὁ ὠραιότερος τῶν κρεοπωλῶν προεπορεύετο ὡς ἀρχιτυμπανιστῆς· ἡ ἄκρα τοῦ λουκανίου περιστρέφετο πολλοὺς γύρους περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ· τὸ λοιπὸν ἐκρέματο ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἄλλων κρεοπωλῶν, οἵτινες ἐβάδιζον ἀνὰ τρεῖς.

Ἀναγινώσκειται εἰς ἀρχαῖον τι χρονικόν. «Κατὰ τὸ ἔτος 1661 τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους οἱ κρεοπῶλαι περιήγαγον λουκάνικον 1005 πηχῶν μῆκος, τὸ ὁποῖον ἔφερον κατόπιν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ προσέφερον μερικὸς πῆχεις εἰς τὸν Βασιλέα. Συνώδευον δὲ τὸ λουκάνικον μὲ τύμπανον καὶ σύριγγα. Εἰς ἀρχικρεοπῶλης ἐστολισμένους μὲ πτερά καὶ ταινίας καὶ φέρων σημαίαν λευκοπράσινον προεπορεύετο τῆς συνοδείας. Οἱ κρεοπῶλαι οἵτινες ἠκολούθουν αὐτόν, ὄντες 103, ἐλύγιζον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ λουκανίου. Ἀφῆκαν δὲ εἰς τὸν Βασιλέα 130 πῆχεις.

— *Σφραγὶς ἀδαμαρτίνῃ Καρόλου τοῦ Α'.* Κάρολος ὁ Α'. Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εἶχεν ἀδάμαντα μεγίστης αξίας, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐγκεχαραγμένα τὰ παράσημα τῆς Ἀγγλίας, μετὰ μεγίστης τελειότητος ἐργασμένα. Ἰσως ὁ καλλιτέχνης ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς, διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡγάπα πολὺ τὰς τέχνας καὶ ἦτον ἐκδοτὸς μάλιστα εἰς τὴν γλυπτικὴν καὶ ζωγραφικὴν. Ἀναφέρονται δὲ παραδείγματα, πολλὰ βασιλείων ἐκδότων εἰς ἀσχολίας παντάπασιν ξένας τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, ἀκόμη καὶ εἰς ἐποχὰς τὰς δυσχερεστάτας, καθ' ἃς ἀπῆρτετο ἡ ἐντονωτέρα προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια ἐκ μέρους αὐτῶν, ὅπως σώσωσι τὴν ζωὴν των καὶ τὸ στέμμα των.

Πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ὁ Κάρολος οὗτος ἀπήτησε νὰ παραδοθῇ ἡ σφραγὶς εἰς τὸν υἱὸν του. Ὁ δὲ βασιλόπαις κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν του εὗρεθῇ, φαίνεται, ἡναγκασμένος νὰ τὴν πωλήσῃ, καὶ περιήλθεν αὐτὴ ἐκ πρώτης ἢ δευτέρας χειρὸς, εἰς τὸν περίφημον περιηγητὴν Ταβερνιέρον, ὅστις μετήρχετο τὴν ἐμπορίαν τῶν πολυτίμων λίθων.

Μετὰ τινα ἔτη ὁ Ταβερνιέρος ἦτον εἰς τὴν αὐλήν τῆς Περσίας καὶ ἐπρότεινε τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, ὅστις, παρατηρήσας τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐγκεχαραγμένα παράσημα, ἐζήτησεν ἐξηγήσιν. Ὁ Ταβερνιέρος ἀπεκρίθη, ὅτι ταῦτα ἦσαν τὰ παράσημα ἐνὸς ἡγεμόνος τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ Καρόλον τὸν Α'. διότι, ὡς λέγει, ἐνθυμέτο πολὺ καλὰ τί συνέβη εἰς τὸν ἱππότην Ῥεξίλλην.

Ὁ ἱππότης οὗτος ἦλθε νὰ ζητήσῃ ὑπερσίαν εἰς τὸν Σοφὴν· οὗτος ὁμοῦς τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ παρελθόντος βίου του, καὶ μαθὼν, ὅτι ὑπηρετήσεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἦτον λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς Καρόλου τοῦ Α', διατὶ ἐγκατελείψατε τὴν ὑπηρεσίαν σας; τὸν ἐρώτησεν. Διότι ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν ὁ δεσπότης μου, ἀπεκρίθη ὁ Ῥεξίλλης. Καὶ σεῖς ὁ λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς του, εἶχατε τὴν ἀναδρεῖαν νὰ ἐπιζήσητε; ἐφώνησεν ὁ διαλεγόμενος Βασιλεὺς. Καταδικάζετε μόνος σας τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ δὲν σὰς ὀφείλεται εἰμὴ ἡ τιμωρία τοῦ προδότη. Ἐννοεῖται, ὅτι μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ ἱππότης δὲν ἐπέμεινε διὰ νὰ λάβῃ ὑπηρεσίαν, καὶ δὲν ἐπρόσκειναι νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ ἐξέλθῃ τῆς Περσίας.

Εἵναι πιθανὸν ὅτι εὕρσκεται εἰσέτι ἡ σφραγὶς Καρόλου τοῦ Α'. εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Βασιλέως τῆς Περσίας.